

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 327/2025-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **AQUATHERMAL SENEC, a.s.**, Slnčné jazerá – sever, Senec, IČO 35 827 289, zastúpeného Valko & Volný, s. r. o., Porubského 2, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/62/2022 zo 14. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 4. decembra 2024 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť a vrátiť vec najvyššiemu na ďalšie konanie. Sťažovateľ si uplatnil právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v procesnom postavení žalovaného v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 21C/238/2014 o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej smrťou dvoch maloletých detí žalobcov spôsobenou zamestnancami sťažovateľa ako prevádzkovateľa Aquaparku Senec. Okresný súd rozsudkom č. k. 21C/238/2014-436 z 2. júla 2019 zamietol žalobu žalobcov. V odôvodnení okresný súd uviedol, že žalobcami uplatnená námietka porušenia povinnosti sťažovateľom tým, že nezabezpečil dostatočný počet plavčiekov, t. j. na dva neplavecké bazény do 1,2 m jedného plavčika, vychádzala zo znenia § 19 ods. 14 písm. d) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“) v znení účinnom po tragickej udalosti. Podľa znenia tohto ustanovenia v čase účinnom k 4. septembru 2012 sa vyžadovala povinnosť prevádzkovateľa umelého kúpaliska zabezpečiť dostatočný počet

plavčikov na poskytovanie prvej pomoci. Súd prvej inštancie nepovažoval v konaní za preukázané porušenie akejkoľvek povinnosti sťažovateľa, ktoré by malo vplyv na utopenie maloletých detí, pretože oddychový bazén, v ktorom sa maloleté dievčatá kúpali, si nevyžadoval stály dohľad plavčíka, bol priebežne monitorovaný kamerovým systémom, prevádzkový poriadok bol žalobcom pri vstupe do areálu daný k oboznámeniu, označenie hĺbky bazéna taktiež nevyplývalo zo žiadneho právneho predpisu. V blízkosti predmetných bazénov sa dlhší čas nenachádzal žiaden plavčík, avšak okresný súd považoval v súlade s § 420a ods. 3 Občianskeho zákonníka za preukázané vlastné konanie žalobcov ako poškodených, ktorí sami spôsobili škodu a zavinili utopenie svojich maloletých dcér tým, že v rozpore s prevádzkovým poriadkom nechali bez dozoru deti v útlom veku v bazéne bez plaveckých pomôcok a riadneho dozoru, v dôsledku čoho bola na oboch žalobcov podaná obžaloba za prečin usmrtenia. Okresný súd uviedol, že nebolo preukázané, žeby nezabezpečenie nepretržitého sledovania kamier pri bazénoch a nepretržitého sledovania bazéna plavčíkom, ako i skutočnosť, že pri bazéne absentovala tabuľa s údajom o hĺbke vody v bazéne, či skutočnosť, žeby existovala filtrácia alebo ťah vody cez dno bazéna, ktorá by vtiahla maloleté deti pod hladinu bazéna, bezpečne boli príčinou utopenia maloletých dcér žalobcov.

3. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcov rozsudkom sp. zn. 8Co/108/2020 z 29. októbra 2021 rozsudok okresného súdu potvrdil. Z odôvodnenia vyplýva, že ide o objektívnu zodpovednosť prevádzkovateľa aquaparku bez ohľadu na zavinenie. Súd prvej inštancie preto správne skúmal existenciu liberačných dôvodov podľa § 420a ods. 3 Občianskeho zákonníka na strane sťažovateľa, pričom náležite objasnil príčinu vzniku škody a správne ustálil výlučnú zodpovednosť samotných žalobcov ako poškodených za vznik škody. Odvolací súd sa rovnako stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nie je daná ani zodpovednosť sťažovateľa za porušenie prevenčnej povinnosti v zmysle § 420 ods. 1 v spojení s § 415 Občianskeho zákonníka, pretože správne interpretoval § 19 ods. 14 písm. d) zákona č. 355/2007 Z. z. v znení účinnom ku dňu tragickej udalosti, keď poukázal na to, že z jeho znenia nevyplýval konkrétny počet plavčikov a ani nepretržitý dohľad plavčikov nad bazénmi, keď dohľad nad deťmi v bazéne mali v prvom rade vykonávať sprevádzajúce dospelé osoby. Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom okresného súdu, že zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu nevyplývala sťažovateľovi povinnosť označiť hĺbku bazéna. Aj bez označenia hĺbky bazéna a prekladu prevádzkového poriadku si žalobcovia ako priemerní spotrebitelia mali byť vedomí toho, že deti by v bazénoch nemali zostať bez dozoru rodičov. Rovnako ani porušenie § 19 ods. 13 písm. g) zákona č. 355/2007 Z. z. sťažovateľom, a to označiť hĺbku bazéna 1,2 m, by nebolo spôsobilé založiť vznik zodpovednosti sťažovateľa vzhľadom na neexistenciu príčinnej súvislosti so vznikom škody.

4. Proti tomuto rozsudku žalobcovia podali dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 písm. b) CSP, v ktorom namietali najmä to, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalobcov na vykonanie dôkazu, konkrétne prehratia zvukovo-obrazového záznamu a fotodokumentácie, napriek tomu, že tieto dôkazy preukazujú porušenie povinností sťažovateľa pri poskytovaní služby spotrebiteľom: a) nezabezpečenie prítomnosti plavčíka pri bazéne, ako aj b) chýbajúce označenie hĺbky bazéna či inú výstrahu, že bazén je určený len pre plavcov. Žalobcovia poukázali na ustanovenie prevádzkového poriadku sťažovateľa, v zmysle ktorého „*Hĺbka bazénov je v ich jednotlivých častiach zreteľne označená podľa účelu ich využívania*“, a na povinnosť sťažovateľa prevádzkový poriadok dodržiavať v zmysle § 19 ods. 13 písm. g) zákona č. 355/2007 Z. z. Žalobcovia namietali,

že z predloženej fotodokumentácie je zrejmé, že bazén, kde sa stala tragická udalosť, nebol označený hĺbkou v zmysle prevádzkového poriadku, rovnako v trestnej obžalobe žalobcov (č. I. 230 súdneho spisu) je uvedená svedecká výpoveď p. [REDAKOVANÉ], prevádzkovej manažérky sťažovateľa, ktorá uviedla, že pri bazéne, v ktorom sa utopili maloleté deti žalobcov, nebola žiadna tabuľa s upozornením či zákazom vstupu pre neplavcov. Porušením právnej povinnosti sťažovateľa je podľa názoru žalobcov i fakt, že celú dobu využívania služby spotrebiteľmi sa pri bazéne neobjavil ani jeden z plavčikov sťažovateľa, ktorý by zabezpečil bezpečné poskytovanie služby.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 168/2019, z ktorého vyplýva, že ak všeobecný súd nevykoná dôkaz navrhovaný stranou konania, hoci tento má preukazovať takú medzi stranami konania spornú skutkovú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná či dokonca rozhodujúca, znemožní tým strane konania uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd dospel k záveru, že hodnotiacia úvaha (hodnotenie dôkazov) súdov nižších inštancií nezodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza síce zo zisteného skutkového stavu veci, ale nie ustáleného, pretože v dôsledku nevykonania navrhovaných dôkazov nebola odstránená spornosť v podstatných skutkových tvrdeniach strán, a preto konštatoval vadu spočívajúcu v závažnom deficite pri dokazovaní, teda naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, a ďalším dovolacím dôvodom sa už nezaoberal. Najvyšší súd uviedol, že rozhodnutie súdu, ktoré konštatuje neporušenie povinnosti zo strany žalovaného v takej veci, ako je preskúmaná, musí mať základ v dostatočne skutkovo podložených, konkrétnych a vykonaných dokazovaniach preukázaných a potvrdených skutočnostiach. Za stavu, aký vyplýva z obsahu spisu, dovolací súd nemôže súhlasiť s tvrdením súdov nižších inštancií, že vykonanie dôkazu zvukovo-obrazového záznamu a fotodokumentácie bolo nadbytočné, resp. že „nešlo o podstatnú skutočnosť“. Práve naopak. Tento dôkaz sa pritom nachádza v súdnom spise a jeho neprehratím bolo odopreté právo žalobcom priamo na pojednávaní preukázať svoje tvrdenia a konfrontovať sťažovateľa s jeho tvrdeniami. Mohlo sa ním objasniť a preukázať viacero skutočností rozhodných pre posúdenie veci.

5.1. Najvyšší súd konkrétnejšie uviedol, že konečná úvaha o tom, nakoľko sa na spôsobení škody podieľal sám poškodený, a teda v akom rozsahu zodpovedá sám za škodu, závisí vždy od individuálnych okolností prípadu po porovnaní všetkých príčin vzniku škody na strane škodcu, ako aj na strane poškodeného. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd vychádzali z toho, že pokiaľ aj pri bazéne nebola označená jeho hĺbka, tak takúto povinnosť prevádzkovateľovi nestanovuje žiaden zákon, zároveň sa uspokojili s čestným prehlásením svedka v trestnom konaní, a to vtedajšieho člena predstavenstva sťažovateľa p. [REDAKOVANÉ], z ktorého vyplýva, že v čase tragickej udalosti boli všetky bazény, oddychové aj prieplavové, označené ich hĺbkou. Súdy oboch inštancií ale nechali bez povšimnutia svedeckú výpoveď p. [REDAKOVANÉ], prevádzkovej manažérky sťažovateľa, ktorá uviedla, že pri bazéne, v ktorom sa utopili maloleté deti žalobcov, nebola žiadna tabuľa s upozornením či zákazom vstupu pre neplavcov.

5.2. S prevádzkovou činnosťou žalovaného je bezprostredne spojené zvýšené riziko ujmy na zdraví. Ide o špecifickú vlastnosť tejto prevádzky. Sťažovateľ ako prevádzkovateľ aquaparku určuje pravidlá správania vo svojej prevádzke, a to jednostranným právnym úkonom, ktorým je prevádzkový poriadok. Je však potrebné aj umožniť návštevníkom oboznámiť sa s jeho znením,

a to aj v inom jazyku ako slovenskom, keďže aquapark bol navštevovaný aj zahraničnými hosťami. Spoľahlivo nezodpovedanou v spore zostala otázka, či a akou formou boli/sú ustanovenia prevádzkového poriadku žalovaného „premietnuté“ v jeho prevádzke/areáli aquaparku, t. j. či bazény žalovaného boli/sú označené hĺbkou či inou vhodnou výstrahou/piktogramom zakazujúcim vstup bez dozoru. V uvedenom smere sa tvrdenia sporových strán rozchádzali, rozpory vo výpovediach svedkov mohol súd prvej inštancie odstrániť vykonaním dôkazu zvukovo-obrazového záznamu, avšak tento dôkaz nevykonal. Neobstojí argumentácia odvolacieho súdu, že zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu nevyplývala sťažovateľovi povinnosť označiť hĺbku bazéna. V prípade bazénov ide o miesto, kde môže dôjsť k ohrozeniu života a zdravia návštevníkov, preto je prevádzkovateľ povinný zabezpečiť toto miesto formou piktogramu/obrázkového znaku, čo sa týka hĺbky bazéna a nutnosti dozoru.

5.3. Ďalej najvyšší súd uviedol, že otázkou nezodpovedanou zostalo tiež to, či vzhľadom na možnosť „prechodu“ z oddychového bazéna do prieplavového (čo podľa dovolacieho súdu nie je zrejme správne zvolené konštrukčné riešenie) nebolo potrebné zo strany sťažovateľa ako prevádzkovateľa zabezpečiť nepretržitú kontrolu plavčíkom, resp. kamerovým systémom, resp. iným vhodným spôsobom. V danom prípade vyšlo najavo, že nebol zabezpečený stály dohľad plavčíka a bazén bol len priebežne monitorovaný. Podľa výpovede svedka p. ■■■■■, v tom čase prevádzkara aquaparku, bol bazén monitorovaný tromi kamerami, ktoré boli vyvedené do kancelárie prevádzkara, ktorý sa v nej zdržiaval max. 1,5 hodiny, inak bol stále vonku. V čase utopenia maloletých bola v kancelárii, kde je vývod kamier, prevádzková manažérka ■■■■■, ktorá nesledovala monitor, venovala sa administratíve. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že v deň, keď došlo k tragickej udalosti, bolo v službe od 8.30 h do 22.00 h 5 plavčíkov. V znení účinnom k 4. septembru 2012 sa podľa § 19 ods. 14 písm. d) zákona č. 355/2007 Z. z. vyžadovala povinnosť prevádzkovateľa umelého kúpaliska zabezpečiť dostatočný počet plavčíkov na poskytovanie prvej pomoci. Je nepochybné, že v čase, keď sa maloleté dievčatá hrali v bazéne, nebol pri bazénoch žiaden plavčík a ani v čase utopenia maloletých detí o 18.44 h. Deti vytiahol z vody otec maloletých, nie plavčík, prvú pomoc poskytoval otec maloletých s ďalším návštevníkom, plavčici prišli až po privolaní. Z interného kamerového záznamu vyplynulo, že plavčík sa v inkriminovanom čase v mieste nepohyboval po dobu 35 minút.

5.4. Najvyšší súd ďalej uviedol, že súd je v občianskoprávnom konaní viazaný len rozhodnutím „trestného“ súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ho spáchal (§ 193 CSP), pričom v danej veci bolo trestné stíhanie proti žalobcom odovzdané do Kuvajtu. Z obsahu spisu teda nie je zřejmé žiadne právoplatné rozhodnutie o spáchaní trestného činu žalobcami. Aj v uvedenom smere súdy nižších inštancií vykonali dokazovanie nedôsledne a ich právne závery „o vine žalobcov“ sú preto predčasné.

II.

Sťažnostná argumentácia

6. Zo sťažnostnej argumentácie sťažovateľa vyplýva, že najvyšší súd pristúpil k zrušeniu rozsudkov okresného súdu a krajského súdu formálne z dôvodu tvrdených defektov týkajúcich sa dokazovania, resp. ustálenia skutkového stavu s výslovným odvolaním sa na § 420 písm. f) CSP, hoci v skutočnosti súdom nižších inštancií vytkol výlučne ich právne posúdenie. Prípustnosťou dovolania podľa § 421 CSP sa však najvyšší súd vôbec nezaoberal, ako sám v napadnutom uznesení

explicitne uviedol. Krajský súd a okresný súd žiadnu spornosť v otázke skutkového stavu nezistili, práve naopak, skutkové okolnosti, ktoré najvyšší súd označil ako sporné, vyhodnotili (ustálili) dokonca v prospech žalobcov. Skutkové zhodnotenia týkajúce sa označenia hĺbky bazéna a prítomnosti plavčíka pre právne závery konajúcich súdov navyše vôbec neboli rozhodujúce. Z týchto rozhodnutí vyplýva, že pri svojom rozhodovaní zohľadnili aj situáciu neoznačenia bazéna jeho hĺbkou a neprítomnosti plavčíka pri bazéne v inkriminovanom čase. To, že za daných okolností mohol zodpovedať za tragické udalosti napriek správaniu žalobcov ako rodičov aspoň čiastočne aj sťažovateľ, môže byť podľa najvyššieho súdu síce možné, ale uvedené podľa názoru sťažovateľa nemôže znamenať akýkoľvek defekt v otázke skutkovej, ale jedine v otázke právneho posúdenia. Ak za daných okolností došlo k zrušeniu rozsudkov krajského súdu a okresného súdu z dôvodu najvyšším súdom tvrdených defektov týkajúcich sa dokazovania, resp. ustálenia skutkového stavu [§ 420 písm. f) CSP] napriek tomu, že to, čo najvyšší súd v skutočnosti namietal súdom nižších inštancií, bolo ich právne posúdenie, ide zjavne o postup, ktorý je arbitrárny, svojvoľný, protiústavný a nezodpovedajúci dokonca ani odôvodneniu samotného uznesenia.

6.1. Podľa názoru sťažovateľa nie je pravdou, že by záznam a fotodokumentácia nemali vplyv na skutkový stav zistený súdmi nižších inštancií. Práve naopak. Z ich odôvodnení je úplne nepochybné, že so záznamom a s fotodokumentáciou oboznámené súdy boli a aj na ich základe došli k príslušným skutkovým záverom. To isté platí aj o sporových stranách. Navyše ak by aj záznam či určitá fotografia mali preukázať nesprávnosť skutkových záverov súdov, všetky námietky proti daným skutkovým zisteniam mohli žalobcovia súdom predkladať bez toho, aby sa záznam musel prehrať (a fotografie ukazovať) priamo na pojednávaní.

6.2. Sťažovateľ považuje za zmätočné a nezrozumiteľné úvahy najvyššieho súdu o záväznosti rozhodnutia v trestnom konaní (bod 29.1 napadnutého uznesenia), pretože nevidí žiadnu prekážku v tom, aby civilný súd v prípade, ak sa stotožní so závermi uvedenými už v obžalobe, sa aj na tieto závery odvolal. A to napriek tomu, že v prípade obžaloby samozrejme ešte nejde o právoplatné rozhodnutie o vine, a rovnako napriek tomu, že ňou nie je viazaný a že prípadný skutkový dej a právne následky môže posúdiť aj inak, ako uvádza obžaloba.

III.

Predbežné prerokovanie sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ktoré sťažovateľ videl v zrušení rozsudkov krajského súdu a okresného súdu podľa § 420 písm. f) CSP napriek tomu, že podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd vytkol krajskému súdu a okresnému súdu nesprávne právne posúdenie veci, a preto považuje napadnuté kasačné uznesenie za svojvoľné a porušujúce aj jeho právo na rovnosť v súdnom konaní.

III.A. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru):

8. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem poskytnutých všeobecným súdom s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy,

ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody v ústavne relevantnej intenzite.

9. Vo vzťahu k preskúvaniu zrušujúcich rozhodnutí dovolacieho súdu ústavný súd konštantne zaujíma zdržanlivý postoj s poukazom na „výsledkový“ charakter základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Úlohou ústavného súdu je teda posúdiť, či je konanie pred všeobecným súdom spravodlivé ako celok (pozri tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Komanický proti Slovenskej republike zo 4. 6. 2002, č. 32106/96, bod 47). To je v zásade možné až po jeho definitívnom skončení. Povinnosť chrániť základné práva totiž majú aj všeobecné súdy a až v prípade, keď v tejto úlohe zlyhajú, môže do ich činnosti zasiahnuť ústavný súd. Ústavný súd preto spravidla nepristupuje k prieskumu zrušujúcich rozhodnutí všeobecných súdov a nezasahuje do prebiehajúceho, ešte neskončeného konania pred nimi.

10. Prieskum kasačných rozhodnutí je judikatúrou pripustený len veľmi výnimočne, a to v situácii, keď by namietané pochybenie zaťažilo celý ďalší proces zásadnou vadou, ktorá by už nebola reparačiteľná v ďalšom konaní vedenom všeobecnými súdmi vrátane konaní opravných (III. ÚS 46/2013, I. ÚS 227/2018), resp. ak by išlo o také pochybenie, ktoré by bolo extrémnym vybočením z pravidiel upravujúcich súdne konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (I. ÚS 213/2017, III. ÚS 541/2015).

11. Vychádzajúc z citovanej judikatúry a zohľadňujúc argumentáciu sťažovateľa v ústavnej sťažnosti, sa úloha ústavného súdu v posudzovanej veci obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o zistení závažného deficitu pri dokazovaní, čo viedlo k zrušeniu rozsudkov krajského súdu a okresného súdu. S poukazom na odôvodnenie napadnutého uznesenia sumarizované v bodoch 5.1 až 5.5 tohto uznesenia ústavný súd zastáva názor, že spĺňa ústavné požiadavky na riadne odôvodnenie, je zrozumiteľné a logické. Najvyšší súd popísal kľúčové skutkové otázky, ktoré neboli v konaní presvedčivo preukázané, zostali teda spornými a zároveň majú zásadný vplyv na výsledok konania. Tzv. opomenuté dôkazy (záznam a fotografie), ako aj neodstránený rozpor výpovedí svedkov (získaných z trestného konania), ktoré mohli byť ozrejmené práve vykonaním týchto navrhnutých dôkazov, sú relevantnými dôvodmi na zrušenie rozsudkov súdov nižších inštancií na účely doplnenia dokazovania. Ústavný súd teda nezistil zásadný procesný exces v napadnutom uznesení.

12. Možno prisvedčiť názoru sťažovateľa, že úvaha najvyššieho súdu o spoluzodpovednosti sťažovateľa je uvedená v uznesení zrušujúcim rozsudky odvolacieho súdu a okresného súdu z dôvodu závažného deficitu pri dokazovaní, teda z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, takpovediac „navyš“. Nejde však o také pochybenie, ktoré by svojou intenzitou odôvodňovalo zásah ústavného súdu do tohto kasačného uznesenia, pretože nemá vplyv na celkovú zrozumiteľnosť uznesenia.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v prejednávanej veci nezistil extrémne vybočenie z procesných štandardov, a preto nemal dôvod do napadnutého kasačného uznesenia najvyššieho súdu zasahovať a ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.B. K namietanému porušeniu základného práva na rovnosť v súdnom konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy):

14. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na rovnosť v súdnom konaní ústavný súd nezistil predpoklad, od ktorého sťažovateľ porušenie tohto práva argumentačne odvodzuje, a to neústavný zásah najvyššieho súdu do právoplatného rozsudku krajského súdu, a preto aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu